

XXI. národní přehlídka amatérského divadla pro děti
Rakovník 2002

VÝSLEDKOVÁ LISTINA

Odborná porota národní přehlídky amatérského činoherního divadla pro děti POPELKA Rakovník 2002 uděluje tato čestná uznání:

Adamu Ondřichovi za roli Mikuláše Klubka v inscenaci Williama Shakespeara Sen noci svatojánské.

Týně Tyllerové a Vojtěchu Štulcovi za roli Puka v inscenaci Williama Shakespeara Sen noci svatojánské.

Jiřímu Řeřichovi za hudbu v inscenaci Josefa Lady a Josefa Pšeničky Líný Honza.

Josefu Čermákovi za roli Velkého Plaváčka v inscenaci K. J. Erbena a Jany a Jaromíra Dědkových Plaváček.

Janu Krupkovi za roli Šídla v inscenaci Josefa Mlejníka O zlém draku Mračounovi.

Heleně Klinerové za roli Mahuleny v inscenaci Julia Zeyera Radúz a Mahulena.

Odborná porota národní přehlídky amatérského činoherního divadla pro děti POPELKA Rakovník 2002 nedoporučuje k výběru ani nenominuje k přímému postupu do programu Jiráskova Hronova žádnou inscenaci.

ZÁVĚREČNÉ HODNOCENÍ POROTY POPELKY 2002

21. národní přehlídka amatérského činoherního divadla pro děti Popelka Rakovník 2002 začala ve středu 13. a končí dnes, v neděli 17. listopadu. V těchto necelých pěti dnech bylo na zdejšímu jevišti odehráno celkem 12 představení, z toho byla tři inspirativní a jedno nesoutěžní. Osm soutěžních inscenací - vzhledem k postupu z regionálních soutěží - by mělo podat obraz o současné úrovni českého amatérského divadla hraného dospělými pro dětské, případně mladé publikum. Bohužel, porota musí konstatovat, že letošní ročník nepřinesl žádný výrazný umělecký počin. Mohl bych vymýšlet složité formulace k potlumení nepříjemného a hořkého pocitu, ale stručné hodnocení zní, že už loni avizovaný pokles úrovně v letošním roce pokračoval, ba dokonce se značně prohloubil. Jako základní nedostatek vyplývá, že se soubory vzdalují od vědomé a pečlivé dramaturgické přípravy, což se pro všechny bez rozdílu stalo cestou k nejistému výsledku. Dramaturgie a dramaturgicko-režijní příprava se může jevit jako nejméně atraktivní složka divadelní práce, avšak bez ní ztěžka lze vést herce k pravdivému a silnému výkonu.

V programu přehlídky se objevily dva tituly, které bychom bez rozpaků mohli zařadit do kategorie osvědčené a kvalitní klasiky. V případě Shakespearova *Snu noci svatojánské* v nastudování Ty-Já-Tru Praha lze sice pochválit samotný výběr titulu s pouze drobnějšími úpravami textu, ale nepodařilo se najít cíl nastudování. Mladý soubor nedokázal vybavit jednotlivé postavy výraznější charakteristikou, tím zdůvodnit jejich jednání a vztahy, což je předpoklad k vytvoření výrazné dramatické situace. Ta by pak asi dokázala odpovědět na otázku, proč se inscenátoři právě teď pro Shakespeara rozhodli. Dostalo se nám spíše všeobecné informace o několika milostných dvojicích, avšak erotické napětí, souznění i rozpory ve vztahu muže a ženy, zůstaly ve všeobecné rovině.

Velké téma symbolistní pohádky Radúz a Mahulena se pokusil po svém vyslovit divadelní soubor Vavřínek z Prahy. Poctivě svou inscenaci nazval „Vyprávěním o věrné lásce Radúze a Mahuleny podle Julia Zeyera“, neboť zásah do textu nebyl pouhou úpravou či krácením, ale v podstatě vytržením osamělých vět či slov, jež měla získat novou dramatickou podobu a sílu v pohybových kreacích či výtvarné stylizaci. Jenže vypuštění celých pasáží i dopisování replik ve všednodenní slovní zásobě neumožňovalo hercům vyjádřit niterně pravdivé citové výpovědi, ba

mnohdy i zkreslilo dějová fakta.

Soubor Základní umělecké školy z Němčic přivezl Strakatou komedii. Její autor Jiří Čapoun se pokusil o vlastní variantu scénáře, vycházejícího z *commedie dell'arte*. Předloha však vede jen k interpretaci mluveného textu a inscenátoři nenašli prostředek k uplatnění toho nejdůležitějšího pro tento typ divadla: komediálnosti vycházející z pohybové nápaditosti a hravosti.

Zbývajících pět soutěžních inscenací můžeme považovat za pokusy o zvládnutí tvaru pohádky. Josef Pšenička se pokusil pro divadelní spolek J. K. Tyl v Josefově Dole připravit dramatizaci Ladova Líného Honzy, tedy prozaické předlohy, která naprosto záměrně porušuje zákonitosti skutečné pohádky, a to s humornou nadsázkou. Dramatizace tento autorský nadhled ještě naznačuje, avšak na jevišti je většina scén realizována v popisně realistickém duchu, kde není moc komických příležitostí. Jen scénická hudba svým crazy laděním a nemnoho ojedinělých drobných sekvencí naznačuje, kudy se inscenace mohla ubírat.

O vlastní dramatizaci pohádky se rovněž pokusilo Nové divadlo Mělník. Jana a Jaromír Dědkovi napsali Plaváčka podle Erbenovy pohádky *Tři zlaté vlasy Děda Vševěda*. Kladem dramatizace je soustředění na základní dějovou linku bez cizorodých a doplňujících motivů. Hutný text však vyža-

duje velké množství scénických proměn a to je hlavní úskalí inscenace. Neúměrně dlouhé prodlevy pro přestavbu scény zcela rozbily temporytmus představení. Stereotypní rytmus a ztráta dramatického napětí, často umocněné i nelogickým aranžmá postav v prostoru, pak oslabují vyjádření základní myšlenky o vítězství dobra nad zlem.

Divadlo Pod Úrovní z Kladna se vydalo cestou vlastního autorství. Jiří Šubrt a Eva Podkonická napsali *Oldřišku a strašidlo*, avšak při přípravě zřejmě chyběl čas na návrat k několikerému čtení, takže nepostřehli útržkovitost jednotlivých scén, v nichž jednání postav je nedostatečně motivováno. Herci plní pouze dílčí úkoly, které však nedávají příležitost k vytvoření charakteru postav ani k vývoji jejich vztahů. Inscenace podléhá nedostatkům textu, nemotivovanému humoru i nahodilému zařazení nepřilíh kvalitních písní.

Pekelný mariáš Otakara Starého si vybral divadelní soubor Vojan z Libice nad Cidlinou. Kompilační text snad lákal humorem čertovských scén, avšak ty zůstaly z poloviny nevyužity, zatímco ostatním postavám v podstatě podtrhl nohy minimem příležitostí k rozvinutí skutečné dramatické situace.

Rumburský soubor Hraničář se rozhodl pro text Josefa Mlejníka *O zlém draku Mračounovi*. Předloha nabízí dramaticky řídkou povídečku, jež by snad uspěla v dětské hravosti. Jestliže se však dospělí herci nutí do pozice dítěte, ztrácejí na věrohodnosti a postava Principála se mění ve školometského karatele. Herecky nejcennější a ve své hravosti pravdivá je pouze úvodní klaunská sekvence, která však s textem nemá nic společného.

Nenašli jsme mnoho pochvalných slov pro jednotlivé inscenace. Mohu za porotu prohlásit, že bychom byli velice rádi, kdyby je divadelníci přijali jako výzvu, a to nikoli k pláči nebo proklínání, ale k většímu úsilí o kvalitu. Dětské publikum si to určitě zaslouží.

Rudolf Felzman, předseda poroty

Veškeré informace rovněž na
www.kulturnicentrum.cz